

LEVÉL

Levél. Majd
kiáradt a bennem áradó.
A komolyság meg gátul érkezett.
Most sírnom kéne: nem lehet:
csak aggok sírnak és rínak gyerekek;
szeretek mindenkit, téged és titeket,
s ha már írok, megírom neked,
hogy míg a hallgatag utcák és házak felett
sepert a hősipkás fergeteg,
min töprengtem, este, tőled elmenet.

— Hogy magamat hiába töröm,
sehol sincs tiszta öröm,
zavartalan:
hiába építetek csigaházat,
eljön értem a buta bánat,
mindúntalan.

Lám, most is.

Fogj tenyeredbe és simogass lágyan,
hűsíts, melegíts, vedd meg az ágyam,
szeress, hívj, bocsáss, ne hagyd el!
leborulok, hogy fölemelj:
már megért bennem a mérhetetlen alázat.

Kedves, lásd, ezen szomorkodom:
ha eltöröd játékbabánk és szekerünk,
vajon mi lesz, mi lesz velünk?

BORBÉLY JÁNOS

MÁR OMLÁSSÁ VÁLT

*Már omlássá vált, mi elhatárolt:
börtönöm négy fala rom.
Felhő vagyok a szemhatáron
a messzi kékség magára von.*

*Vihart ne szülj, fehér felleg!
Háborgó tenger elülj, elülj!
Poloska társad mássza melled,
marása éget kívül, belül.*

*Eh, sűrög a nyárs, térít a bendő.
Nem kemény szavak fagyos malasztja.
A bíró vétke büntetendő.
Munkám is más napra halasztja.*

1954

